

[Jytte Andersen]

nogle bedre og billigere løsninger. Så det er altså et amt, der også økonomisk vil bidrage til det forebyggende arbejde, sådan at der i den sidste ende kommer færre børn i enten familiepleje eller døgninstitution. Jeg må desværre skuffe fru Karen Højte Jensen med, at jeg ikke kommer med nogen konkrete eksempler på, hvad det er for nogle kommuner, men det er en bred og almindelig opfattelse.

Fru Karen Højte Jensen stillede spørgsmål om, hvad det er, der gør, at forældre ikke kan klare opgaven. Jeg tror, det hænger sammen med mange ting. Det er i meget høj grad familier, som har beskedne ressourcer, det er i meget høj grad familier, som måske heller ikke er udstyret med det fornødne overblik over deres eget liv og over deres børns liv. Det er måske en konsekvens af, at mange bl.a. unge familier er meget famlende over for familieopgaven. Måske skulle vi prøve i vort uddannelsessystem og oplysningsarbejde at lægge op til en – forældreuddannelse lyder så bombastisk – men et grundlag for, at forældrene bliver bedre i stand til at løse dagligdagens problemer og opdragelsesmæssige problemer.

Jeg er enig med fru Karen Højte Jensen i, at tvang er et dårligt ord. Når vi har brugt det i forespørgselsteksten, så er det, fordi vi tror, at uanset om børn bliver fjernet med eller uden samtykke, så er det et drastisk indgreb i familiens liv, og det vil næsten i enhver sammenhæng opleves som tvang. Det er en drastisk indgriben, når barnet skal væk fra familien, fordi tingene er brudt sammen, fordi problemerne er blevet for store. Så ordet tvang skal der altså ikke ligge mere i, end at det er tvang i forhold til familiens normale liv og mulighed for at fungere fornuftigt.

Jeg vil godt sige tak til socialministeren for tilsagnet om en bredere drøftelse på et eller andet tidspunkt forhåbentlig i næste folketings-samling, og jeg vil godt komme med nogle eksempler på, hvad vi meget gerne ville have med – ud over de problemstillinger, der har været nævnt i denne debat. Vi synes, det er nødvendigt at kigge på barnets retsstilling, barnets mulighed for at få en rådgiver, en kyndig person, som alene tager barnets udgangspunkt i sagsbehandlingen omkring hjælpeforanstaltninger. Vi tror, det er vigtigt at skabe mulighed for, at forældre også kan få hjælp til almindelige opdragelsesproblemer uden at blive gjort til soci-

ale tilfælde. Vi tror også, at det er vigtigt at fremme det udviklingsarbejde af nogle ideer, som kommunerne afhængigt af lokalmiljøet kan tage op. Og så vil vi meget gerne have vurderet fra Folketingets og ministerens side mulighederne for at få kommunerne til at lave de behandlingsplaner, som er nødvendige.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Denne forespørgselsdebat handler jo om børns retsstilling under tvangsanbringelser og anbringelser i det hele taget. Når jeg medinddrager nogle bemærkninger, der er faldet om Socialdemokratiets fremtidige socialpolitik, så er det, fordi det er afgørende for, hvad det er for en politisk farve, der kommer på disse løsninger, da Socialdemokratiet jo sidder med nøglen til at skaffe flertal for de forskellige løsninger. Derfor er det da vigtigt at holde sig orienteret om, til hvilken side Socialdemokratiet hælder sit hoved.

Når jeg påpeger den fare, der ligger i, at Socialdemokratiet begynder at lave politiske løsninger sammen med de borgerlige om så brede dele som ændringer af bostandsloven og børnepolitikken, bliver jeg jo let provokeret, selv om jeg har fået en advarsel om, at jeg ikke skal grave grøfter her, for SF ønsker og ved, at samarbejdet skal være mellem SF og Socialdemokratiet, hvis vi skal lave nogle ordentlige socialistiske løsninger i dette land. Derfor bliver vi nødt til at banke lidt i bordet, når fru Jytte Hilden skriver: Jeg kunne ønske mig at få en dialog mellem oppositionen i Socialdemokratiet og regeringen, især Det Konservative Folkeparti.

Jeg skal undlade at komme ind på det, der står nedenunder – det kommer måske ind under formandens irettesættelse, hvis jeg læser det, der står i mellemteksten – men senere står der så: »Men det vil være interessant at diskutere, hvordan fremtidens Danmark skal se ud. Vi, der elsker den offentlige sektor, fordi det er et produkt af ligestilling og et nyt familiemønster og bedre uddannelse og ny teknologi, må være forrest i kampen for ændringer. Systemer, der ikke fornyes, forvitrer. Der er brug for en social perspektivplan.«

Fru Jytte Hilden, det er ikke kun børnepolitiske områder eller familiepolitiske områder, det omhandler, det er faktisk en socialpolitisk perspektivplan, og det er den, vi gerne vil i en di-